

γυναικός καὶ τῆς ψευδοῦς καὶ ἐπιπλάστου μορφώσεώς της, ἔξανίσταται καὶ διαμυχτύεται εἰδοῦς ὡς ἀκούσηται νὰ γίνηται λόγος περὶ γυναικεῖου ζητήματος.

Πῶς ἔξιγενες, σὲ παρακαλῶ, τὸ φυινόμενον αἴτο; Τόσον καὶ αὐτὴ ἔχει ποτισθῇ μὲ τὰς ιδέας τῶν πολλῶν, τόσον καὶ προσλήψεις καὶ ἡ παράδοσις τὴν πρωτούν δεσμώτιν εἰς τὸ παλαιόν καθιστάσει, τόσον ἵστως τὸ πνεῦμα τῆς συνείθισε νὰ θεωρῇ τὴν γυναικαν ὃν ἀποκλειστικῶς κατοικίδιον καὶ προσωρισμένον μόνιν διὰ τὴν δικιώσιν τοῦ εἰδοῦς, καὶ τοῦτο ἐξ κιτίκς τοῦ μέσου εἰς τὸ ὄποιον ἔζητε.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ παλαιοῦ συττάματος τὰ βλέπει, τὰ ἀναγνωρίζει. Θίτει καὶ ἡ ήμέραν τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν πληγῶν αἵτινα, τῶν ἀπειλουσῶν κοινωνικὴν γάχγρωσιν, καυτηριάζει, σκραύζει, στυρίζει καὶ εὐθὺς ὡς τῆς ὑποδειξῆς τὸ γάλακον, ἔξεγειρεται, διαμυχτύεται, καὶ ἐπαναλαμβάνει στερεοτύπως τὰ αὕτη πράγματα, τὰ ὄποια σὲ καὶ οἱ οὐρδρούνες σου λέγουν καὶ γαχτριαν πάντοτε.

Τὸ μεττόν δὲ ἔξιοπειρέργυν εἶναι, ὅτι ἡ Βούχαντινὴ φίλη μου, ἐκν ἥθελε νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς ιδέας οικνότητος, ἐκ τῆς ιδέας δεξιᾶς φύσεως ἐκ τῆς ιδέας νοημοσύνης καὶ εὑρίσκει, καὶ αὔτενεργείνεις ὅλας τὰς γυναικας, δὲν θὰ ἐτόλμη ποτὲ νὰ τὰς καταδικάζῃ εἰς τὸ αἰώνιον pot - au - feu, ἀλλ' οὔτε νὰ ταῖς ἀρνεῖται τὸ δικαιώματα νὰ φιλοδοξοῦν καὶ ἐπιζητοῦν καὶ προπαρκευσοῦν μέλλον καλλίτερον τοῦ παρόντος.

Τώρα θὰ ὑποθέτης ἵστως, ὅτι ἡ ιδίᾳ ἐκτός τῶν διηγημάτων καὶ ἡθογραφῶν, τὰς ὄποιας τόσον εὐμορφαίωσαν κατὰ τὰς ὡραῖς τῆς σγολῆς της, ἔχει ἐπιδοθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ οἰκονυμίο καὶ δὲν ἔξηλθε διόλου τῶν στενῶν ὄριων τοῦ οίκου εἰς τὸν ὄποιον θέλει πάντοτε τὴν γυναικαν κλεισμένην. Διόλου. Εἴναι τακτικὴ συνεργάτις τῆς «Φιλολογικῆς Ἡγούς», μεταβαίνει τακτικῶς εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ, ἔργαζεται, δρᾷ, ταξιδεύει, ὡς κάθε γυνὴ ἐννοοῦσα πόσον ὑψηλὰ τὴν ἀναβίζει, ἡ εὐγενής ἔργασις.

K. PAPPEN.

## ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ“, ΜΙΑΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

ΥΠΟ

ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΔΑΡΕΛ

(*Id. συν. σελ. 199*)

Ο σοφὸς ἡμῶν φίλος δὲν εἶχε κάμει διόλου ὑπερβολήν. Ἡτο ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς κόρην θελκτικωτέραν καὶ καταλληλοτέραν διὰ τὰς φυγολογικὰς ἡμῶν μελέτας. "Οχι μόνον ὑπνωτίζετο εἰς τὰ πρώτα νεύματα καὶ περνοῦσε

ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην φάσιν τοῦ τεγνητοῦ ὑπνου, ἀλλὰ καὶ ἡ σαρήνεια τῶν ἀντιλήψιῶν τῆς ἥτο θαυμασία καὶ ἡ δέσυτης τῶν αισθήσεών της ἐφαίνετο δεκαπλασιαζομένη ἀπὸ τὴν ὑπνωτικὴν κατάστασιν. Πρὸς τούτοις ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς θέσεως, ἥτο πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ προικισμένη μὲ ἀριστον μνημονικὸν, τὸ ὄποιον ἐρύλαττε τὰ ἴχνη ὅλων τῆς τῶν ἀναγνώσεων ἥτο οὕτως εἰπεῖν φύσει λεπτή καὶ καλλιτέχνις. Εδειχθῆ θαυμασία εἰς τὰς ζώσας εἰκόνας, πείραμα κατὰ τὸ ὄποιον τὸ ὑπνωτισθὲν πρόσωπον δι' ὑποθολῆς, ἔπαιρνε στάσιν καὶ ἔκφρασιν φυσιογνωμίας ὡρισμένης φυγικῆς διαθέσεως—τρόμου, χαρᾶς, προσευχῆς—τοῦθ' ὅπερ διέδιδεν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ιδέας ἀναλόγους μὲ τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας.

"Οσον διὰ τὸν Μίλτον Ζαραμάγια, δὲν ἥτο κακὸν ἀνάγκη νὰ ἀποκοινωθῇ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ ἡ ὑποθολή. "Ἐν νεῦμα, μία ματιά, ἡ πρόθετις μόνον ἦρκει. «Ποτὲ, ἔλεγεν ὁ Βόθουσελ δὲν ἔτυγε νὰ ιδῶ πλέον εὔπλαστον φύσιν.»

II

Α! ζώσαι εἰκόνες, ἔμελλον νὰ μᾶς ὀδηγήσουν εἰς λεπτοτέρας δοκιμασίας:

— Ήμποροῦμε τάχα νὰ κάμωμεν μίαν περιεργὸν δοκιμὴν,— εἰπε μίαν ἡμέραν ὁ Ράνδολφ ὁ ὄποιος ἡγάπα μὲ πάθος τὸ θέατρον,— νὰ βάλλωμε τὴν Νάνσυ καὶ τὸν Μίλτον νὰ μᾶς παραστήσουν κάτι τοῦ Σατέπηρ.

— Τί ἐνδιαφέρον εἰμπορεῖ γὰρ ἔχει τὸ πείραμα;

— Τί ἐνδιαφέρον; δὲν τὸ βλέπετε;... Πρόκειται περὶ τέχνης καθαρῶς μιμητῆς. Λαμβάνομεν δύο πρόσωπα ὅλως διόλου ἔνα πρὸς αὐτήν. Τὰ στέλλομεν εἰς τὸ θέατρον μὲ τὴν διαταγὴν νὰ μελετήσουν ἐπισταμένως καὶ κατὰ βάθος τὸντρόπον τῶν ἡθοποιῶν, κατόπιν τοὺς ὑπεύκλωμεν νὰ ἐπαναλάβουν ἐκεῖνα τὰ ὄποια ἤκουσαν καὶ εἶδαν. Δὲν θὰ είναι διατκεδαστικὸν νὰ ἰδωμεν ἔως ποῦ θὰ φθάσῃ ἡ ἀκρίβεια τῆς ἀναπαραστάσεως.

— Ολόκληρον δράμα;

— Ολόκληρον ἡδύτιμενην σκηνὴν, τὴν ὄποιαν θὰ ἐκλέξωμεν μὲ τὰ σγήματα, τὰς διακυμάνσεις τῆς φωνῆς, τῆς φυσιογνωμίας, τὰς στάσεις... Ονειροπόλῳ δύο ζῶντα φωνόγραφα καὶ νομίζω ὅτι τὰ ἔχουμεν.

— Άλλὰ τούλαχιστον θὰ τοὺς μάθης ἐκ τῶν προτέρων τὸ δράμα; ἤρωτησεν ὁ Κύριλλος.

— Διόλου, διόλου. Καὶ διὰ τί τάχα! Δὲν ἤκουσατε τὴν Νάνσυ νὰ μᾶς ἐπαναλάβῃ ἐκατὸν